

simple Bevillingspørgsmaal. Men saa har man de ulykkelige Gendarmer, som man har redet paa her. Der synes ikke at være Andet i Veien med dem. Var det da ogsaa dem, der var Skyld i, at vi for tre Aar siden den 1ste April stod som vi stod? Er det da det, vi have ført Forsatningskampen om her i Landet mod dette Ministerium? Nei, de var kun Krabasten, men ikke selve Mille. Man tager feil deri, at man lader det dreie sig om de enkelte Midler under Kampen, medens dog Spørgsmaalet er: Grundlov eller ikke Grundlov, Bevillingsret eller ikke Bevillingsret. Det er det, der reiste Folket til Kampen, som nu er opgivet. Hvad forøvrigt angaar det Spørgsmaal, om vi skulle blive ved med at holde Gendarmer eller ikke, da har det undret særdeles, at der virkelig synes at være opstaaet berettiget Tvivl, om Regjeringen ikke med Fornøielse opgiver disse Suurepiberier, som de smaa Provisorier i Virkeligheden er, for nu at faae en Finanslov og dermed et Buxterum over Jubileumsaaaret, for siden, naar den finder det fornødent, at tage fat, hvor den for et Dieblit skal. Mig har det forekommet i høiest Grad forunderligt, dersom det virkelig skulde vise sig, at Regjeringen, selv om den virkelig ønskede nu at faae Ende paa det, og at faae disse Midler under Kampen lagt til Side nu, da Kampen er ophørt, og faae Fred paa sin Finanslov, skulde tvinges af sine Venner andetsteds til at gaa yderligere. Ja, det er jo muligt, at Stillingen kan være saaledes for Regjeringen. Det ærede Medlem (Klein), der talte nys, har jo forklaret, at de vilde ikke faae Lov for deres Venner til at trække sig tilbage, og rimeligvis heller ikke ville faae Lov for deres Venner at tage imod denne Ordning, men jeg havde ikke troet, at der i den Henseende kunde tænkes at være Tvivl tilstede hos Regjeringen, naar den saae Stillingen rigtig efter, og overveiede, hvad den har vundet i de to Aar. Jeg kan ikke tro, at de saa skulde være endnu begjærligere, skulde ville vinde endnu Mere. Der om dette skulde ske, at man ikke vilde tage imod en saadan Finanslov som denne, med mindre man fik Provisorierne, f. Ex. Gendarmer, med i Købet, saa er det for mig et yderligere Vidnesbyrd om, hvor dybt man tror at have faaet Folkethinget ned, og der ligger deri fra mit Standpunkt saa meget større Begrundelse

for i rette Tid at protestere for mit Bedkommende mod overhovedet at være med til at give denne Regjering Lovsfætte under Fødder. Men mine Herrer, jeg tror nu ikke paa disse yderligere Fordringer. Vedtagelsen af dette Finanslovsforslag fra Folkethingets Side i Aar er det Samme som en Finanslov, at Ministeriet skulde bygge paa at faae den forbedret med Gendarmer, anser jeg for i høi Grad usandsynligt. Og hvad vil Folkethinget egentlig med disse Provisorier? Der var her en Uoverensstemmelse mellem to foregaaende Talere, som heldigvis — forekommer det mig — endte med Enighed, og dette Resultat stemte ogsaa med min Opfattelse af, hvad der tidligere er foregaaet, og hvad jeg antog var Folkethingets Mening. Forudsætte, at Landstinget skulde forlæste Provisorierne selv — hvilket forøvrigt vilde være naturligt og rigtigst efter Stillingen nu — kan man dog vel ikke. Men naar de saa komme her til os, kunne jo heller ikke vi forlæste dem; thi da et tidligere ved privat Initiativ forlæst Provisorium forelaa her for et Par Maaneder siden som forelagt af Regjeringen, sagde Folkethinget ved sin Ordfører, at en Forkastelse paaany deraf vilde være at trænke vor Grundopfattelse af § 25 og selvfølgelig ikke kunde finde Sted. Men disse Provisorier, som ligge i Landstinget, ere jo forlæstede her ved privat Initiativ; naar de nu komme herved, vil Folkethinget altsaa efter denne Være ikke kunne gaa til at forlæste dem. Efter denne Motivering, ifølge hvilken den provisoriske Bevillingslov for indeværende Aar i Kraft af Folkethingets sidste Afstemning ligger i Finansudvalget, maatte jo Folkethinget ogsaa undlade at forlæste disse Provisorier, og saa kunne vi jo kun ad en Veit komme ind paa disse Spørgsmaals Afgjørelse, den ene Veit, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) anviste, og som det forekommer mig, der var Enighed om, nemlig ved en Behandling af dem sammen med noget Nytt. Naar, jeg er nu ikke med paa det, men det forekommer mig, at efter Folkethingets Stilling maa Folkethinget og Landstinget jo enes om, at dette er Veien, efter hvad der hidtil er sket her. At derfor et saadant underordnet Spørgsmaal skulde være en Anstødssten for at føre en Finanslov igjennem i Aar, da der dog virkelig er en saa kolossal Villighed dertil